

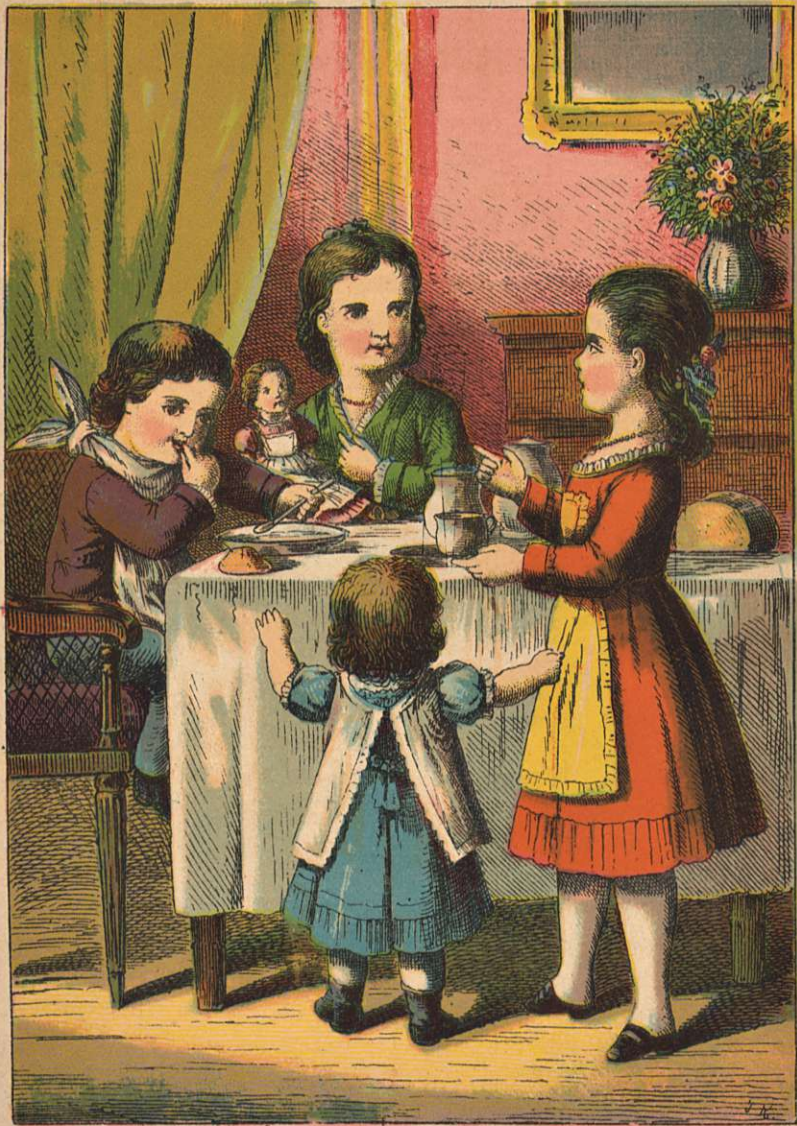
Kuvia ja Kertomuksia VII.

Lasten pikkumailmasta.

III

Wiipurissa Clouberg ja Kumpp kustannukselta.

Lasten Pikkumaailmasta.

III.

Viisas Elsa.

Elisan äiti oli mennyt kaupunkiin. Koska Elsa oli viisas tyttö, oli äiti sanonut hänelle: „Lapseni, pidä hyvää waaria pienistä sjarukfistasi, ja kun kello lyö neljä, tulee sinun antaa heille kahwia. Matin tulee ensin kuitenkin syödä sen liemiruoan, jonka hän päivälliseksi jätti syömättä“. Elsa oli siihen wastannut: „Di, mamma kulta, olkaa huoletta, minä tahdon toimittaa kaikki hyvin“. Kello löi 4, ja Elsa pani pöydälle ison pöytäliinan, asetti sen päälle woita ja leipää, antoi jokaiselle lapselle kupin, mutta Matin eteen pani hän liemiruoadin. Mutta Matti ei ollut kiltti. Kun Elsa meni ulos, pisti Matti sormen suuhunsa, juuri niinkuin ihan pienet lapset tekevät. Elsa näki sen ja mihastui ja torui: „Sinä sormien nuolia, pian tulee mamma kotia ja tuo räätilin tuellesjaan; sillä on isot saksat ja niillä hän leikkaa kailta penkalon-imijsiltä sormet poikki“. Kun Matti tämän kuuli, pelästyi hän kowasti ja weti sormen pois suustansa; mutta vielä tänäpänä on ne suuret saksat tallessa niitä lapsia warten, jotka pistävät sormen suuhunsa.

Soturin terwehdys.

Min paljon kuin pikku Kallen sääret juosta jaksowat, ajoi hän ratsastaen pienellä hewosellaan. Kun Kalle wäsyi, sanoi hän: „Käy werkkaan hummaseni!“ ja nyt käwi ratsastus taas hiljaksheen. Kun nyt tuo pieni ratsastaja kierfi kadunkulman, seisoi siellä leipurin Wille, Mari ja pikku Riisu. Kalle ajatteli, minun pitää terwehtiä ystäwiäni siewästi soturin tavalla, pani kassi sor-

mea kypärinsä reunalle, katsoi wakaasti ystäwiänsä silmiin ja ratsasti sanaa sanomatta tiehensä. Kun lapset taas seuraavana päivänä tulivat yhteen, sanoi Wille: „Kuuleppa, Kalle, eilen olit sinä koko soturi, kerroppa meille kuka sinua on opettanut niin kauniisti tervehtimään“. „Niin“, sanoi Kalle, „sen on isäni tehnyt. Minun isäni on ollut sotamies, hän on myös kertonut minulle paljo kauniita asioita sotamiehistä. Kun minä tulen isoksi, niin rupeen minäkin sotamieheksi ja olen sotamiehenä niin kauwan kunnes tulen kapteeniksi“. Niin sanoi Wille: „Minä luulen kyllä että sinä tulet kapteeniksi, sillä tervehtiä osaat sinä niin kauniisti kuin kapteeni ja paljon ei siis sinulla enää olekaan opittavaa“.

Nuori maalari.

Silja oli hyvin uuteliäs tyttö. Missä milloinkin kaduilla jotakin uutta oli nähtävänä, siellä seisoi hän kauwan aikaa. Eräänä päivänä meni Silja kävelemään. Hän seisautui erään affunan eteen, sillä siellä oli linnunhäkki, mutta kanarianlintua ei siinä ollut, waan musta rastas istui siellä sijällä. Tämä oli jotakin uutta Siljalle ja hän katseli kauwan aikaa lintua hyvin tarkasti. Mutta tyttö ei huomaakaan, että affunan takana istuu pieni maalari, joka maalaa tuon uuteliaan tytön kuwan paperille. Kun maalari oli saanut kuwan walmiiksi, kutsui hän Siljan sisään, ja hyvinpä tämä hämmästyti nähdessään itsensä tuossa paperin palalla. „Minähän se olen“, sanoi Silja, „sinä olet warmaankin hyvin wiisas poika, koska sinä osaat maalata niin kauniita kuvia. Jospa minäkin voisin niin kauniisti maalata“. Niin sanoi tuo nuori maalari: „Kun minä tulen isoksi, tahdon minä maalata vielä kauniimpia kuvia, wuoria, puita ja

21

kaikkia, mitkä minua miellyttävät". „Ah", huokasi Hilja, „sinä olet toki paljo viisaampi kuin minä, mutta minä tahdon nyt käydä ahkerasti koulussa enkä tahdo enää olla niin uutelias".

Maalla käynti.

Ennen kuin tullaan vuorelle, on maantien varrella wierastalo. Tähän wierastaloon poikkesivat myös Otto ja Janne, wahwistaaksensa itseänsä ruoalla, ennenkuin alkoivat kiivetä vuorelle. Otto ja Janne istuivat pöydän ääreen puutarhassa ja wierastalon pienet tyttäret palmelivat heitä. Itäänkuin kassi nuorta herraa söivät he aamiaistansa, ja koska heidän myös oli jano, ei saanut myös kalja puuttua. Sitte kysyivät he welkaansa ja maksoivat kaikki rahalla ja lähtivät taas matkaan, kunnes tulivat vuorelle. Eräs kolmaskin ystävä yhtyi heidän seuraansa, hän oli heidän koulukumppaninsa, jo wierastalossa olivat he toinen toisensa tawanneet. Pojat ihmettelivät tuota kaunista näköalaa vuorelta, matkustivat sitte taas kotia ja olivat niin iloisia, että he käydessään lauloivat laulun toisensa perästä. Yksi lauluista kuului näin:

„Nyt iloitkaamme, poiat,	Nyt linnun laulut soivat
Kun metsä wihannoit;	Sa ilma kaikuu: hoi!"

Mateisten kauppialla.

Lapset tietävät kyllä, mikä puoti koko kaupungissa on kauniin. Se on kai mateisten kauppuoti. Siellä on torttuja, nisuleipiä, sjuklakakkuja ja jämpyliä. Ja kun lapsi kulta on saanut rahan, niin juoksee hän tähän kauniisen puotiin ja ostaa, mitä hänelle parhain maistuu. Oli pikku Hilman syntymäpäiwä, hän oli kutsunut luokseen pienet ystävänsä ja woidaksensa kestitä heitä hy-

win, sai hän ostaa yhtä ja toista makeisten kauppiaalta. Kun pikkuihin Hilma tuli puotiin, tervehti hän ystävällisesti ja sanoi: „Minä pyytäisin saada 20 pennin edestä korppuja, 50 pennin edestä torttuita, 30 pennin edestä pannukakkua, 60 pennin edestä sjuklahentusia ja 40 pennin edestä meijileipiä“. Kun Hilma katseli mitä hän oli ostanut, niin oli siellä koko kolo makeisia korissa. Ilta-päivällä tulivat ne pienet tyttöset ja söivät mieltensä perästä; tiedämmehän kaikki, etteivät pienet tytöt koskaan pahaksi, että heille makeisia tarjotaan.

Kasperiteateri.

Anna ja Helmi, joutukaa pian tänne, te ette ole vielä nähneet kuinka ihmeen kaunis minun teaterini on ja kuinka siivästä Kasperilla hyppii. Minä woin wakuuttaa teille, te saatte nauraa hywästi, kun näette tuon kummallisen miehen. Näin sanoi Ryösti pannessaan kaffi tuolia pöydän eteen noille molemmille pienille tytöille, jotka sitte niille istuivat. Teaterin esirippu nousi ylös ja samassa hyppäsi tuo punanen Kasperilla esille. Pian rupeji se kummitus puhumaankin ja sanoi: „Hywä herraswäki, minun on kertominen teille hirweä murhajuttu. Wiime yönä ovat rosnot tunkeneet sisään minun huoneeni ja ovat tappaneet minun kolkittisiani“. Näin puhuessaan pyyhkäsi Kasperilla kynnellen silmästänsä ja kertoi vielä: „Wielä pahemmin on tapahtunut, sillä rosnot ovat warastaneet minulta minun hywän, rakkaan puolisoni“. Taas pyyhki Kasperilla kynneliä pois silmistään ja itki ääneensä. Sitte kohotti hän keppinsä korkealle ja huusi: „Te rosnot, kyllä minä teidän vielä yllätän ja sitte minä kyllä kostan teille teidän pahan tekonne, vielä tänään menen minä niitä lurjukkia etsimään. Hywästi, hywä herraswäki!“

